

Gülün Dikeni

– KONUK YAZAR · 14 Kasım 2016

GÜLÜN DİKENİ

Nur üstüne nur yağdırır gibi güzeldi kırmızı gül. Rengini kan renginden aldı yahut elmanın kızılığınan. Seher vakti usul usul eda ile yapraklarını açmaya çalışır, o da yaratana zikrederdi. Yaprakları ne de güzel yemyeşil ve gür idi, bir de dikeni olmasa! Gülü dikeniyile sevip de güzelliğine varabilmekti sevmek de. Leyla da çok güzel değildi ama siz ona bir de Mecnun'un gözünden bakın!

Sevgilinin gözünde bir demet güldür sevgili. Kokusu yüreğine işler de söküp atmak zordur belki. Güneşi yudum yudum emerek beslenip neşelenirdi gül. Sarısından beyazına, pembesinden mavisine bir başka güzeldi ve renk cümbüşüydü. Ama kırmızısı ayrı bir güzeldi. Gülün kırmızılığıyla canlanıp huzur bulsam da sabırla aşsam diyorum dikenli yolları. Yorgun kalbim derman bulsa tek tek kaldırırdım dikenleri. Diken de bir ibret bu dünya için. Gülü dikeniyile sevmek, hayatı iyi ve kötü yanlarıyla idrak edebilmek...

Toprak anayla dertleşen bir canlı idi ve kokusu yüreğimize sindi. Gül; gül kurusuyla kitap sayfalarında taç oldu, taze yaprakları sevenlerin gülüşüne dokundu. Gül yaprağında hayat yoluna uzanış... Ellerim gül yapraklarıyla dolup taşmakta, yüreğim sessiz. Göz pınarlarım mutluluk çığlıkları atmakta, ellerim sensiz. Gül ezelden beri mi kızıl idi yahut kızılık bir süs mü? Tan vaktinin kızılığını şehitlerin kanıyla buluşturdum ve kaleme yön verdim. Kalemim kırmızı mürekkeple titremekte, gözyaşlarım kan ağlıyor. Tüy kalemimi hokkaya batırıp kızıl ile gül resmi çizip kitap sayfalarında süslenmek vaktiydi.

Nur üstüne nur yağıyordu gülün kızılığıyla. Sonbaharın kızılığı sararan yapraklara kuşanmakta, ruhum yalnızlıkta. Sevdim seni ey kan kırmızı gül! Seni Hazreti Muhammed aleyhisselâmi anlatan kokunla sevdim ve öyle hatırladım o gül yüzlüyü. Gülümsemenin başrol oyuncusu olmandan ve peygamberimi temsil etmen vesilesiyle sevindim.

Gülün güneş ile uyanışı... Her bir yaprağının dua edercesine göğe yakarışı... Çimen yeşili gözler kızilla buluştu sevince. İpek böceği kozasından sabırla yol aldı, gonca gülün yolculuğu gibi. Gülümseyişteki gamzeler güle dönüştü hayatı sevince. Gül suyuyla yıkanıp gusletti günahkâr kalpler. Gülün toprağıyla teyemmüm aldı doğa. Bülbül, gül ile can buldu son nefesinde. İnsanoğlu gül yağıyla arındı tertemiz kefeninde. Gül gibi yaşayıp gittik candan sevip ölürcesine.